

LBRIS

We know
books

EMILY HENRY

**ÎNTÂLNIRI
ÎN
VACANȚĂ**

Traducere din limba engleză
GABRIELA GHIRCOIAȘ

LITERA

București

PROLOG

În urmă cu cinci veri

În vacanță, poți fi cine vrei tu.

Asemenea unei cărți bune sau unei ținute incredibile, în vacanță devii o altă versiune a ta.

În viața de zi cu zi, nu prea îți vine să bățâi din cap pe muzică fără să te simți stânjenit, dar când te nimerеști pe terasa potrivită, cu luminițe scânteietoare și o trupă de percuție tradițională potrivită, te trezești țopăind și dănțuind cu cei mai buni dintre ei.

În vacanță, până și părul ia altă formă. Apa este altfel, sau poate șamponul. Poate nici nu te obosești să te speli pe cap sau să te piepteni, fiindcă în apa sărată a oceanului se ondulează și îți place așa. Îți zici: „Poate o să fac asta și acasă. Poate aș putea să fiu aia care nu se piaptână, căreia nu-i pasă că este transpirată și că are nisip în fiecare orificiu“.

În vacanță, intri în vorbă cu necunoscuți și uiți orice miză. Și dacă devine mai mult decât penibil, cui îi pasă? Nu-i ca și cum ai mai da ochii cu ei vreodată!

Ești cine vrei tu să fii. Poți face orice îți trece prin cap.

Mă rog, poate nu chiar orice. Câteodată, vremea îți impune o anumită situație, cum este cea în care mă aflu acum, și trebuie să găsești mijloace de mâna a doua ca să te distrezi cât aștepți să stea ploaia.

Vreau să ies din baie, însă mă opresc. Pe de o parte, pentru că încă lucrez la strategia mea, dar mai mult din cauză că dușumeaua este atât de lipicioasă, încât îmi pierd sandaia și trebuie să mă întorc șontâc-șontâc după ea. Teoretic, locul ăsta îmi place la nebunie, dar practic, cred că dacă pun piciorul pe mizeria incertă de pe podeaua laminată, am o șansă reală să contactez una dintre acele boli rare care se păstrează în eprubete la frigiderul unei clinici guvernamentale secrete.

Țopâi până la sanda, îmi strecor degetele printre baretele subțiri portocalii și mă întorc să arunc o privire în bar: aglomerația de trupuri asudate, rotirea leneșă a ventilatoarelor din stuf pe plafon, ușa larg deschisă prin care, din când în când, din noaptea neagră mai năvălește câte o rafală de ploaie ca să răcorească mulțimea încinsă. În colț, un tonomat învăluit într-o aură de neon cântă Flamingos, „I Only Have Eyes for You“.

Sunt într-o stațiune, dar într-un bar de localnici, unde nu vezi rochii de vară cu imprimeuri și cămăși Tommy Bahama, cu toate că, din păcate, lipsesc și cocktailurile decorate cu fructe tropicale trase în țepă.

Dacă nu venea furtuna, aș fi ales alt loc să-mi petrec ultima noapte în oraș. Toată săptămâna a plouat atât de tare și mai tot timpul a tunat, încât visurile mele legate de plaje cu nisip alb și bărci cu motor splendide s-au năruit și, împreună cu restul turiștilor dezamăgiți, mi-am petrecut zilele bând Piña Colada, una după alta, în orice capcană de turiști ticsită peste care am dat.

În seara asta însă, nu mai suportam gloatele, timpul lung de așteptare sau bărbații cărunți cu verighete care, cherscheliți

fiind, îmi făceau cu ochiul peste umărul nevastei. Așa că m-am trezit aici.

Într-un bar cu podea lipicioasă, care se cheamă simplu BAR, căutându-mi prada printre puținii oameni de față.

Stă chiar la barul din BAR, pe colț. Un bărbat cam de-o seamă cu mine, douăzeci și cinci de ani, blond, înalt și cu umeri lați, cu toate că, la cât de cocoșat stă, nu ai remarca nici unul dintre aceste două lucruri la el. Ține capul aplecat peste telefon și, din profil, are o privire calmă și concentrată. Își frământă dinții pe buza plină de jos, în timp ce dă pagina cu degetul pe ecran.

Nu-i aglomerația de pe lume, dar tot este foarte multă gălăgie în bar. Între tonomatul de la care se aud piese înfiorătoare din anii '50 spre '60 și televizorul cocoșat vizavi de el, unde meteorologul anunță răcnind ploaia care a bătut recorderile, se află o gașcă de bărbați care hohotesc identic, izbucnind în râs în același timp. La taclale cu o blondă, în capătul opus al barului, barmanița tot lovește tejgheaua cu patos pentru a-și întări explicația.

Toată lumea de pe insulă este agitată din pricina furtunii, iar berea ieftină îi face pe toți guralivi.

Doar bărbatul blond care stă pe scaunul din colț are un calm ieșit din comun. De fapt, se vede de la o poștă că este ca nuca-n perete. În ciuda celor aproape treizeci de grade cu umiditate de un milion la sută, poartă o cămașă șifonată, cu mânecă lungă, și pantaloni bleumarin. Și, în mod suspicios, nu are urmă nici de bronz, nici de răs, voioșie, frivolitate etc.

Bingo!

Îmi dau de pe față ciuful de bucle blonde și pornesc spre el. Pe măsură ce mă apropii, rămâne cu ochii în telefon, luncând lent degetul peste ce-o fi citind pe ecran. Surprind cuvintele îngroșate **CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ.**

Ăsta chiar citește o carte într-un bar.

Îmi sprijin senzual un șold de bar și pun cotul pe tejghea, cu fața la el.

– Hei, voinicule.

Ridică încet ochii căprui la mine și clipește.

– Bună...?

– Vii des pe-aici?

Se uită atent la mine un minut, evident chibzuid posibile replici.

– Nu, zice în cele din urmă. Nu locuiesc aici.

– Ah... fac, dar înainte să mai debitez ceva, el continuă.

– Și chiar dacă aș locui aici, am un pisoai cu multe probleme de sănătate, care necesită îngrijire specială. Nu-mi vine ușor să ies în oraș.

Mă încrunt aproape la fiecare cuvânt din propoziție.

– Îmi pare tare rău, zic după ce-mi vin în fire. Cred că este cumplit să treci prin așa ceva, după ce că ești în doliu.

Se încruntă.

– Ce doliu?

Fac un rotocol mic cu mâna, arătând spre ținuta lui.

– N-ai venit la înmormântare?

Își încleștează dinții.

– Nu.

– Atunci ce te aduce în oraș?

– O prietenă.

Coboară privirea la telefon.

– Locuiește aici? Îmi dau cu părerea.

– M-a târât, mă corectează el. În vacanță.

Pronunță ultimul cuvânt cu ceva dispreț. Îmi dau ochii peste cap.

– Nu se poate! Și să lași pisica? Cu singura scuză de a te distra și a petrece cu alții? Ești sigur că o asemenea persoană se poate numi *prietenă*?

– Din ce în ce mai puțin sigur, spune, fără să ridice ochii.

Nu prea mi le ridică la fileu, dar nu mă las.

– Așadar, forjez eu. Cum este această prietenă? Sexy? Deșteaptă? Pricopsită?

– Scundă, răspunde, încă citind. Vorbește tare. Nu-i tace gura. Varsă mereu câte ceva pe toate hainele, indiferent ce poartă oricare dintre noi, are gusturi oribile la bărbați, se smiorcăie în timpul reclamelor la colegiu – cele în care mama nemăritată stă până târziu la computer, iar când ațipește, copilul îi pune o pătură peste umeri și zâmbește mândru de ea. Și mai ce? Ah, e obsedată de bodegi de rahat, care duhnesc a salmonella. Mi-e și frică să beau berea asta *la sticlă* – ai văzut ce recenzii are locul ăsta pe Yelp?

– Sper că glumești, zic, încrucișându-mi brațele la piept.

– Mă rog, spune el, salmonella nu miroase, dar da, Poppy, ești scundă.

– Alex! Îl plesnesc peste biceps, ieșindu-mi din rol. Încerc să te ajut!

Își masează brațul.

– Și cum o faci?

– Știi că Sarah ți-a frânt inima, dar trebuie să ieși din nou la agățat. Și când vine o gagică sexy la tine în bar, primul lucru pe care trebuie să-l omiți este relația de dependență pe care o ai cu pisica aia nesuferită.

– În primul rând, Flannery O'Connor nu este nesuferită, ripostează. E doar timidă.

– Este malefică.

– Nu te place, atâta tot, insistă. Emani o puternică energie de câine.

– Nu fac decât să încerc să o mângâi, spun eu. Ce rost are un animal de casă care nu se vrea mângâiat?

– Se vrea mângâiată, spune Alex. Doar că te duci mereu la ea cu căutătura asta, gen, rapace.

– Nu-i adevărat.

– Poppy, zice. În *orice* privință ai o căutătură rapace.

Tocmai atunci, vine barmanița cu băutura pe care am comandat-o înainte să mă pitesc în baie.

– Domnișoară? Margarita dumneavoastră, zice.

Împinge cupa ornată cu o coroană de sare pe tejghea spre mine și, cum pun mâna pe ea, mă apucă o sete nebună. O ridic așa de repede, că o mare parte din tequila se revarsă peste buza cupei și, cu o iuțea exersată, nefirească și de mare precizie, Alex îmi trage celălalt braț de pe bar, înainte să o vărs pe el.

– Vezi? Rapace, zice Alex încet, serios, la fel cum îmi adresează oricare alt cuvânt, cu excepția acelor rare și sacre seri, în care *Bizaro*-Alex iese la iveală și apucă să-l văd gen, întins pe jos, prefăcându-se că se văicărește la microfon pe karaoke, cu părul blond sculat în toate direcțiile și cu cămașa boțită ieșită din pantaloni.

Un banal exemplu ipotetic. De ceva ce chiar s-a mai întâmplat.

Alex Nilsen reprezintă un studiu de caz. În trupul său înalt, lat, permanent cocoșat și/sau încovrigat, există un surplus de stoicism (asta pentru că este cel mai mare copil al unui vădov cu cea mai vocală anxietate în dotare, din câți am cunoscut) și o reprimare de amploare (asta pentru că a fost crescut extrem de religios, complet pe dos față de majoritatea pasiunilor lui; respectiv mediul academic), pe lângă cea mai stranie, neghioabă și neștiută de nimeni, extrem de sensibilă naivitate din câte am avut plăcerea să cunosc.

Sorb din Margarita și scot un geamăt de plăcere.

– Câine în trup de om, își spune Alex, înainte să se reapeuce de citit pe telefon.

Pufnesc dezaprobat pe seama comentariului său și mai iau o gură.

– Apropo, Margarita asta este, gen, nouăzeci la sută tequila. Sper că le spui acelor nesatisfăcuți de pe Yelp să-și bage recenzii unde va. Și că nu miroase deloc a salmonella aici.

Mai iau o gură de băutură în timp ce îmi fac loc pe scaunul înalt de lângă el, întorcându-mă ca să ni se atingă genunchii. Îmi place că stă mereu așa când ieșim împreună: cu bustul spre bar, cu picioarele spre mine, ca și cum ține o ușă secretă deschisă doar pentru mine. Și nu o ușă doar către Alex Nilsen cel rezervat și care nu zâmbește-niciodată-în-totalitate, la care are acces restul lumii, ci o cale directă către ciudățel. Acel Alex care vine în aceste vacanțe cu mine, an de an, în ciuda faptului că detestă să zboare cu avionul, să schimbe și să folosească oricare altă pernă decât cea pe care doarme acasă.

Îmi place că, atunci când ieșim în oraș, se duce de fiecare dată țintă la bar, fiindcă știe că acolo îmi place să stau, chiar dacă a recunoscut la un moment dat că, de câte ori facem asta, îl stresează nesiguranța că poate face prea mult sau prea puțin contact vizual cu barmanii.

Sincer, îmi place și/sau ador aproape tot ce ține de cel mai bun prieten al meu, Alex Nilsen, și vreau să fie fericit, așa că, în ciuda faptului că nu m-am dat niciodată în vânt după vreuna dintre iubitele lui din trecut – iar de fosta lui, Sarah, nu mi-a plăcut mai deloc –, știu că de mine depinde să nu devină un sihastru din pricina ultimei decepții. În fond, ar face – și a făcut – același lucru pentru mine.

– Deci, zic. O luăm de la capăt? Eu o să fiu necunoscuta sexy de la bar și tu fermecător cum ești, mai puțin faza cu pisica. Una-două o să ai din nou succes la fete.

Ridică ochii din telefon, cu o semi-strâmbătură. Îi zic strâmbătură, pentru că mai mult de atât, Alex nu poate zâmbi.

– Te referi la necunoscuta care vine la momentul potrivit cu replica „Hei, voinicule”? Pare-mi-se avem noțiuni diferite în ce privește cuvântul „sexy”.

Mă răsucesc pe scaun și ni se ciocnesc genunchii de două ori, în timp ce mă întorc cu spatele și apoi cu fața, zâmbindu-i încă o dată cochet.

– Te-a durut... când ai picat din paradis?

Clatină din cap.

– Poppy, pentru mine este important să știi, zice încet, că dacă o să izbutesc să mai capăt vreo întâlnire, nu va avea nimic de-a face cu presupusul tău ajutor.

Mă ridic, dau restul băuturii peste cap teatral și izbesc paharul de tejghea.

– Ce zici? Mergem în altă parte?

– Cum reușești să ai mai mult succes ca mine? întrebă, uluit de mister în sine.

– Simplu, răspund. Nu am standarde așa înalte. Și nici o Flannery O'Connor să-mi stea în cale. Iar când mă duc într-un bar, nu stau toată seara să citesc recenzii Yelp, proiectând acel NU TE APROPIA DE MINE. De asemenea, sunt, fără îndoială, superbă din anumite unghiuri.

Se ridică, punând o bancnotă de douăzeci pe bar înainte să își bage portofelul în buzunarul din spate. Alex are mereu bani gheață la el. Nu știi de ce. L-am întrebat de cel puțin trei ori. A răspuns. Tot nu știi de ce, fiindcă răspunsul lui a fost fie prea plictisitor, fie prea complex de intelectual pentru creierul meu ca să mă obolesc să-l rețin.

– Asta nu schimbă faptul că ești o super dubioasă, zice.

– Mă iubești, subliniezi, vag în defensivă.

Mă cuprinde cu brațul pe după umeri și se uită de sus la mine, cu același surâs subtil, rezervat, pe buzele pline. Chipul lui este ca un ciur, care cerne lent numai câte un dram din expresie.

– Asta știi, răspunde.

Rânjesc la el.

– Și eu te iubesc.

Se chinuie să nu râdă cu toată gura, menținând un zâmbet delicat și subtil.

– Și asta știi.

Tequila mă face somnoroasă, leneșă și mă sprijin de el în timp ce pornim spre ușa deschisă.

– A fost o vacanță plăcută, spun.

– Cea mai plăcută de până acum, încuviințează, în vreme ce pala rece a ploii vine asupra noastră precum confetti tras cu tunul.

Mă strânge mai bine cu brațul cald și greu și mirosul lui de cedru mă învăluie peste umeri ca o mantie.

– Nici măcar nu m-a deranjat așa tare ploaia, îi spun, când ieșim în noaptea densă și ploioasă, țânțarii și palmierii tremurând la auzul tunetului în depărtare.

– Mie chiar mi-a plăcut.

Alex își ia brațul de pe umerii mei ca să-mi cuprindă capul, transformându-se într-o umbrelă umană, în timp ce traversăm în fugă drumul către mașinuța roșie închiriată. Când ajungem la ea, se desprinde de mine și îmi deschide portiera – am obținut o reducere luând o mașină fără închidere sau geamuri automate –, după care ocolește în fugă botul mașinii și se aruncă pe scaunul șoferului.

Bagă în viteză și aerul condiționat dat la maximum șuieră aruncând o rafală glacială peste hainele noastre ude, în timp ce el iese din parcare și întoarce mașina spre cazare.

– Tocmai mi-am dat seama, spune, că nu am făcut nici o poză cu barul pentru blogul tău.

Încep să râd și îmi dau seama că nu glumește.

– Alex, nici unul dintre cititorii mei nu vrea să vadă poze cu BAR. Nici măcar nu vor să citească despre BAR.

Ridică din umeri.

– Nu mi se pare că BAR este așa rău.

– Ai zis că miroase a salmonella.

– În afară de asta.

Semnalizează și intră cu mașina pe strada noastră îngustă, mărginită de palmieri.

– De fapt, săptămâna asta nu am făcut nici o fotografie demnă de folosit.

Alex se încruntă și se scarpină la sprânceană în timp ce încetinește ca să intre pe pietriș.

– În afară de cele făcute de tine, adaug repede.

Fotografiile pe care le-a făcut Alex din proprie inițiativă pentru paginile mele de social media sunt de fapt groaznice, dar îl ador că se oferă să le facă, așa că am ales-o deja pe cea mai puțin urâtă și am postat-o. Am o figură oribilă, surprinsă în timp ce vorbesc, râzând isteric și strigând ceva la el în timp ce încearcă – fără mare succes – să mă regizeze, iar norii de furtună se adună vizibil deasupra mea, ca și cum eu însămi invoc apocalipsa pe Sanibel Island. Dar cel puțin se vede că sunt fericită în poză.

Când mă uit la acea fotografie, nu-mi aduc aminte ce mi-a spus Alex ca să-mi provoace expresia respectivă sau ce strigam eu la el, dar simt aceeași afecțiune ca de fiecare dată când mă gândesc la oricare dintre vacanțele noastre de vară de până acum.

Senzația covârșitoare de fericire, acel sentiment că la *asta* se rezumă viața: la a fi într-un loc frumos, cu cineva la care ții.

Am încercat să scriu ceva în sensul ăsta sub fotografie, dar era greu de explicat.

De obicei, postările mele spun cum să călătorești cu bani puțini, cum să profiți din plin, dar când ești urmărit de o sută de mii de oameni în vacanță la mare, ideal este să le arăți... o vacanță la mare.

În ultima săptămână, am petrecut aproximativ patruzeci de minute în total pe țărmul insulei Sanibel. În rest, am stat între patru pereți prin baruri, restaurante, librării și magazine de vechituri, o groază de timp în amărăciunea de bungalow pe care l-am închiriat, mâncând floricele de porumb și numărând fulgerele. Nu ne-am bronzat, nu am văzut pești tropicali, nu am făcut snorkeling, nici plajă pe catamaran, ci mai nimic, în afară de a așipi din când în când pe canapeaua

moale, la maratonul de *Zona crepusculară*, care răzbea ca zgomot de fond în visele noastre.

Există locuri pe care le poți vedea în toată splendoarea, cu sau fără soare, dar acesta nu se numără printre ele.

– Hei, face Alex în timp ce parchează.

– Hei, ce?

– Hai să facem o poză, spune. Împreună.

– Nu-ți place să ți se facă poze.

Lucru care mi s-a părut întotdeauna ciudat, pentru că practic vorbind, Alex este extrem de atrăgător.

– Știu, zice Alex, dar este întuneric și vreau să țin minte momentul.

– Bine, răspund. Da. Hai să facem una.

Mă întind după telefon, dar l-a scos deja pe al lui. Numai că în loc să-l ridice cu ecranul spre noi ca să ne vedem, îl ține invers, cu camera de bază spre noi și nu cu cea frontală.

– Ce faci? întreb, întinzând mâna spre telefon. Pentru asta există opțiunea de *selfie*, pensionar ce ești.

– Nu! Râde și mi-l smulge să nu ajung la el. Nu pentru blogul tău – nu trebuie să dăm bine. Doar să fim naturali. Pe *selfie* nici nu vreau să fac.

– Ai nevoie de ajutor pentru disproporția legată de figura ta, îi spun.

– Câte mii de poze am făcut pentru tine, Poppy? întrebă. Hai să o facem pe asta cum vreau eu.

– Bine, fie.

Mă aplec peste schimbător, așezându-mă la pieptul lui ud și își lasă capul puțin ca să compenseze pentru diferența de înălțime.

– Unu... doi...

Blițul se declanșează înainte să ajungă la trei.

– Bestie! îl cert.

Întoarce telefonul să se uite la poză și mormăie.

– Nuuu, zice. Chiar sunt o bestie.

Mă înec de râs în timp ce mă uit la mutrele noastre fantomatic de neclare: părul lui ud cu șuvițe ațoase, al meu lipit ca niște lujeri inelați în jurul obrazilor, chipurile sclipind de ploaie și înroșite de căldură, eu am ochii închiși complet, iar el mijiiți și tumefiați.

– Cum e posibil să fim atât de neclari și în același timp să arătăm rău?

Râzând, își dă capul pe spate lovindu-se de tetieră.

– Bine, o șterg.

– Nu! Mă agită să-i smulg telefonul din mână. Îl ține și el bine, dar nu-i dau drumul, așa că îl ținem între noi, pe schimbător. Tocmai asta era ideea, Alex. Să ținem minte excursia asta așa cum a fost cu adevărat. Și să fim noi înșine.

Surâde la fel de vag și de subtil ca întotdeauna.

– Poppy, nu semeni deloc cu tine în poza asta.

Scutur din cap.

– Nici tu.

O vreme nu zicem nimic, ca și cum nu a mai rămas nimic de spus, acum că am stabilit asta.

– La anul, hai să mergem undeva la frig, zice Alex. Și uscat.

– Bine, spun, rânjind cu gura până la urechi. Mergem undeva la frig.

CAPITOLUL 1

Vara asta

– Poppy, spune Swapna din capătul mesei de conferință cenușii. Propunerii?

Ca binevoitor suveran al imperiului *Rest + Relaxation*¹, Swapna Bakshi-Highsmith nu degajă un dram din cele două valori fundamentale ale distinsei noastre reviste.

Cred că ultima oară când s-a odihnit Swapna a fost acum trei ani, când era însărcinată în opt luni și jumătate și stătea la pat, la ordinul medicului. Chiar și atunci și-a petrecut tot timpul în ședințe video cu biroul, ținând laptopul pe burtă, așa că nu cred că se relaxa prea mult. Tot ce vezi la ea este ascuțit, tăios și elegant, de la ultramodernul bob dat pe spate, până la pantofii Alexander Wang, cu toc și ținte.

Coadă de rândunică de la ochi ar putea sfărteca o cutie de aluminiu, înainte s-o strivească privirea din ochii de smarald. Care, în clipa asta, sunt îndreptați spre mine.

– Poppy? Mai ești aici?

Clipesc ca să revin cu picioarele pe pământ și mă aplec în față, dregându-mi glasul. Mi se întâmplă destul de des în ultima

¹ Odihnă și relaxare

vreme. Când ai un post care-ți cere să vii la birou numai o dată pe săptămână, nu-i ideal ca jumătate din timp să te pierzi în gânduri ca un copil la algebră, cu atât mai puțin în fața șefei, care te înspăimântă și te inspiră în aceeași măsură.

Mă uit atent la agenda din față. Pe vremuri, veneam la ședințele de vineri cu zeci de propuneri notate cu entuziasm. Idei de articole despre festivaluri necunoscute în alte țări, restaurante celebre pentru localnici, cu deserturi prăjite autohtone, fenomene naturale pe anumite plaje din America de Sud, podgorii de succes în Noua Zeelandă – sau noi tendințe printre amatorii de senzații tari și modalități de relaxare profundă pentru amatorii de *spa*.

Înainte, scriam lucrurile astea ca într-o criză de panică, de parcă fiecare experiență pe care speram să o am într-o zi era un organism viu care creștea în mine, întinzându-și ramurile ca să-și facă loc în corpul meu, cerând să evadeze din mine. Înaintea ședințelor, petreceam câte trei zile într-un soi de transă, în care mă treceau toate transpirațiile pe Google, răscolind printre imaginile locurilor în care nu mai fusesem nicio dată, cu o senzație asemănătoare cu foamea.

Astăzi însă, am petrecut zece minute notând numele țărilor.
Ale țărilor, nici măcar ale orașelor.

Swapna se uită la mine, așteptând să-mi prezint următorul mare proiect pentru vara care vine și eu mă holbez la cuvântul „Brazilia“.

Brazilia este a cincea țară ca mărime din lume. Brazilia reprezintă 5,6% din masa pământului. Nu poți scrie un articol pe genunchi despre vacanțele în Brazilia. Trebuie să alegi cel puțin o anumită regiune.

Dau pagina agendei, prefăcându-mă că sunt atentă la următoarea. Care este goală. Garrett, colegul meu, se apleacă parcă să-mi citească peste umăr, moment în care o închid brusc.

– St. Petersburg, zic.

Swapna ridică din sprânceană și se fâțâie în capul mesei.

– Am scris despre St. Petersburg în ediția de vară de-acum trei ani. Sărbătoarea Noptilor Albe, ai uitat?

– Amsterdam? propune Garrett de lângă mine.

– Amsterdam este oraș de primăvară, spune Swapna, ușor enervată. Doar nu scrii despre Amsterdam și treci cu vederea peste lălele.

Am auzit la un moment dat că a fost în aproximativ șaptezeci și cinci de țări și, în multe dintre ele, de două ori. Tace, ținând telefonul într-o mână și lovindu-l ușor de cealaltă palmă, în timp ce se gândește.

– Și apoi, Amsterdam este cam... ultramodern.

Unul dintre marile crezuri ale Swapnei este că a fi *ultramodern* înseamnă să fii deja *demodat*. Dacă simte că spiritul vremii planează asupra orașului Toruń din Polonia, atunci Toruń este tăiat de pe listă în următorii zece ani. Chiar există o listă lipită de un perete lângă birouri (Toruń nu se află pe această listă) de Locuri pe care *R + R Nu Le Publică*. Fiecare notiță în parte este scrisă de mâna ei și există un soi de miză secretă, în care pariem pe momentul în care va fi salvat un oraș de pe Listă. Nimic nu se compară cu entuziasmul tacit din birou, în acele dimineți în care intră Swapna, cu geanta de laptop de renume pe braț, ducându-se cu pași mari spre Listă, cu pixul pregătit, gata să taie unul dintre aceste orașe interzise.

Toată lumea se uită cu sufletul la gură, întrebându-se ce oraș va salva din obscuritatea *R + R* și, odată ce se află în biroul ei, cu ușa închisă, cel care este mai aproape de Listă, dă fuga la ea, citește orașul tăiat și se întoarce să-i șoptească numele tuturor celor din redacție. În general, sărbătorim pe mutește.

Toamna trecută, când a fost eliberat Parisul de pe Listă, cineva a deschis șampania, iar Garrett a scos o beretă roșie dintr-un sertar al biroului, unde aparent o ținea ascunsă tocmai pentru o asemenea ocazie. A purtat-o toată ziua, smulgându-și-o de pe cap atunci când auzeam păcănitul și